

LINE STINE HOLMOVÁ & BOLTHEROVÁ

KRIMI

HOST

PRO DÍTĚ TO NEJLEPŠÍ

Překlad této knihy podpořila
nadace Danish Arts Foundation
The translation of this book is funded
by the Danish Arts Foundation

© Line Holm og Stine Bolther and JP/Politikens Hus A/S 2020
in agreement with Politiken Literary Agency

Cover design © Harvey Macaulay / Imperiet.dk
Cover pictures by Yermek, Suzanne Tucker, Miloje, Luria,
Pavel L Photo and Video, VolodymyrSanych, kavalenkau,
Mathias Berlin and Summer loveee / Shutterstock.com

Translation © Magdalena Jírková, 2022
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1326-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-1327-7 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1328-4 (MobiPocket)

PROLOG

Nejstarší obyvatelé města tvrdili, že ve fjordu žije několik set let stará bytost. Nestvůra, která zde vládla dlouho předtím, než do tohoto Bohem zapomenutého zálivu dorazili předkové, a jež stále plave pod šedobílou hladinou.

Staří lidé vyprávěli, že toto stvoření je dárce všeho života a v hlubinách čeká na mrtvé. Pohltí člověka i s jeho hříchy a nepravostmi a tím na chvíli obnoví přírodní řád. Z moře jsi vzešel. A v moře se navrátíš.

V téhle zemi kolovalo dost pověr. Podobnými historkami staříci strašili děti, aby je přinutili k poslušnosti. Aby děti dokázaly přijmout tvrdý život, katastrofy a smrt — nebo tím prostě jen vysvětlovali všechno to, co se v této překrásné, ale životu nebezpečné krajině pochopit nedalo.

Dnes už se tady díkybohu projevovala jistá úroveň víry a vzdělání a staré mýty se primárně vyskytovaly jen v turistických prospektech. Turismus přinášel peníze a peněz — dolarů, západoněmeckých marek, korun, jakýchkoli — bylo zapotřebí, jestli tahle země měla mít nějakou budoucnost. Mnohem víc peněz. Mnohem víc zdravého rozumu, ksakru.

Znepokojivě mnoho pošetilců však stále žilo podle dávných mýtů a pověstí. Věřili na strašidla, bubáky a kouzla a čáry. A vše předávali svým dětem. Bůhví kolik generací poblouzněných potomků ještě přijde, než se tohle bláznovství vymytí?

Zadávala se přes panoramatické okno na fjord a nepřítomně potáhla z cigarety. Speciálně dovezené gauloisky s filtrem, dárek od jednoho z hostů dnešního večera. Na požehnanou chvíli kouř přehlušil pronikavý odér, který po sobě zanechala její podnapilá, potící se večerní společnost. Co to s těmi Dány je? Jako by lidé narození v mírnějším klimatickém pásu nedokázali regulovat teplotu vlastního těla, a to ať venku v arktické noci, nebo uvnitř mezi žhnoucími radiátory.

Říkalo se o ní, že je tvrdá. Žena, která muže nepotřebuje. Že laskavě, ale rázně zarazila otcovy prosby o zetě a vnučata. Byla ženou, jež se ke zděšení stařen odmítla stát matkou.

Nedávno jí kamarádka z dětství — která se o ní mylně domnívala, že je neplodná — nabídla, že pro ni počne a porodí. Daruje jí dítě. Bylo to od ní milé, avšak zcela upřímně... několik dní se tomu smála.

„Nezlob se, ale jak dobře se my dvě vlastně známe?“ zeptala se kamarádky provokativně a dotyčná svou nabídku i ochotnou dělohu zase pěkně sbalila. Zostuzená, zraněná a možná i našťvaná. Od té chvíle spolu nepromluvíly.

Inu, na mateřství nic lákavého neviděla a žádný muž by to po jejím boku neměl snadné. Nejen kvůli vzdělání na jedné z nejlepších evropských univerzit a společenskému postavení rodiny. Spočívalo to i ve způsobu, jakým se nosila. Sebejistě a pěkně s rovnými zády, díky čemuž vypadala vyšší, než ve skutečnosti se skromnými 162 centimetry byla. Paní důležitá, jak by řekly zlé jazyky ve městě.

At si myslí, co chtějí. Nepotřebovala jejich uznání. Její společenský život byl primárně určen pro lidi zvenčí, vzdělance, a na zbytku jí nezáleželo. Prázdnota nastupující po odchodu hostů. Povrchní, nezáživný všední den mezi dvěma večírky. Nejlépe se cítila v centru dění. V čele stolu, uprostřed tanečního parketu, oči všech upřené na sebe.

Vzchopila se. Zapřemýšlela, jestli si nepustit gramofon, ale ne, bylo pozdě. Musí se vyspat a ne tady postávat u okna jako nějaký sentimentální stín.

Sklouzla pohledem na cigaretu a zarazila se. Zatímco se utápěla ve vlastních myšlenkách, cigareta dohořela až skoro k filtru. Pozorovala tenký bílý kouř. Nestoupal, ale neklidně se vlnil do strany.

Rozhlédla se po pokoji. Někde musí být pootevřené okno. Povzdechla si a poněkud nejistě se vydala na obchůzku domu. Prošla jídelnou, otevřenou kuchyní a dál do předsíně, kde v zrcadle zachytila svůj obraz. Předražené lodičky na osmidentimetrových jehlách, které si loni na podzim koupila v Kodani. Křiklavě růžové šaty moderního střihu: upnuté přes ramena a ňadra, kolem boků volné, těsně pod zadek. Účes jako vždy: ostře zastřižené mikádo s ještě ostřejší ofinou. Černé oční linky, rudé rty. Tedy alespoň na začátku večera rudé byly.

Skopla boty. Teplá rozbolavělá chodidla okamžitě zaregistrovala studený vzduch pronikající otevřeným oknem. Následovalo téměř neslyšné zavržení dřevěné podlahy. Možná přišly uklízečky. Podle plánu měly dorazit až ráno, ale věděla, že když je v zahraničí, ty dvě úslužně se klanící a bez přestání klevetící ženy mají ve zvyku chodit nekřesťansky brzy. Třeba si spletly datum.

Najednou stál v předsíni za ní. Zaslechla jeho dýchání a otočila se. Vynořil se z potmělé chodby, zadržoval dech a tlumeně vrčel. Jako predátor.

Její tělo, které na neočekávanou postavu instinktivně zareagovalo strachem, se uvolnilo: tenhle muž se na ni díval celý večer. Zvláštníma ledově modrýma očima ji mlčky pozoroval přes stůl, nespouštěl z ní tajuplný pohled, který jí muži obvykle věnovali, jakmile to naplno rozbalila. Pozorně jí naslouchal a zaujatě sledoval její ústa a gesta, což ji vždy vyprovokovalo,

aby mluvila hlasitěji a argumentovala ostřeji. Otec jí říkával, že pokud se jednoho dne rozhodne jít v jeho stopách, je rozená politička: nejenže měla odvalu stát si za svými názory, ona si je uměla i prosadit.

Rozhodla se, že u mužů si tento výraz bude vykládat jako lehce ochromený obdiv. Jako fascinaci soběstačnou ženou nové doby, u níž ani ti nejúspěšnější muži nikdy tak úplně nevědí, jak se jí dostat pod kůži, ale kterou přirozeně chtějí lovit a ulovit. Určité věci se nikdy nemění.

„Ach, to jste vy?“ pokusila se, aby ta čtyři slova vyzněla nonšalantně a vstřícně zároveň.

Hořce zalitovala posledních dvou drinků dnešního večera. O pár desetin promile překročila hranici, kdy ovládala jemnou motoriku. Skutečně však nepředpokládala, že by večer mohl skončit odměnou, pokud se to tak dalo říct. Pravda, o partnerský vztah zrovna nestála, ale jisté fyzické potřeby cítila a v tomto ohledu byl tento muž přímo darem z nebes. S trochou štěstí bude za několik málo dní za horami. Už nikdy se nemusejí znovu potkat.

„Pojďte dál,“ dodala, mávla na něj, otočila se a pouze v silonkách vykročila zpět k obývacímu pokoji. Následoval ji. Nejdříve váhavě, pak ovšem vyrazil ze startovních bloků, jak si spokojeně uvědomila. Někdy úvodní řečičky a zdvořilé vyčkávání vášně úplně zabijí.

Sotva se nad tím pořádně zamyslela, muž poskočil o dva tři kroky blíž k ní, napjatý a se zadržným dechem jako prve. Teď ovšem vydal podivný zvuk, který se smyslností neměl nic společného. Neznělo to ani rozpačité, ani vášnivě, ale vztekle. Stihla ještě v zrcadle zachytit vlastní překvapený výraz v momentě, kdy ji strhával dozadu, dolů na podlahu, a cosi jí utahoval kolem krku. Připadalo jí, že jí snad přerázl hrtan. Ohnala se po něm pravačkou, podařilo se jí dosáhnout na

jednu lodičku a špičatý podpatek mu zabodnout do paže, možná zasáhla dokonce i krk, ale muž ani jednou bolestivě nevzdechl. Jen utahoval silněji. Teď už ležela na zádech a dívala se mu přímo do očí. Kopala ze všech sil, ale on ji přetočil na břicho, prsa a obličej jí přitlačil k dřevěné podlaze a obkročmo si na ni sedl.

Při výběru přesně tohoto druhu dřeva a laku strávila takovou dobu. Nyní zde ležela s obličejem rozbitým do krve a věděla, že na tomhle dřevě, na tomhle laku umře.

Zabořil jí koleno do zad a přitahoval sevření kolem krku, cítila, jak se jí za víčky hromadí krev, jako kdyby ji stahoval pod vodní hladinu. Skoro i viděla, jak jí v očích praskají drobné žilky. Viděla rudě, pak černě.

Pak řekl něco, čemu nerozuměla. Pronesl to jejím jazykem, ale hodně zvláštním dialektem, a nešlo jen o to, že byl zřejmě cizinec. Mluvil staromódně. Jako ozvěna z dávných časů.

Opakoval to pořád dokola a nakonec mu porozuměla:
„Dáblovo sémě... dáblovo sémě.“

Probrala se a znovu omdlela. Otočil ji. Jako hadrovou panenku. Slyšela trhání šatů. Přeřízl okraj silonek, cítila, jak v pase povolují. Tělem se jí rozlila palčivá bolest, když ji dvakrát, třikrát, ne, čtyřikrát řízl do břicha. Přes mlhavý závoj bolesti vytušila, že si úzkýma očima prohlíží své dílo. Znovu jí rukou přejel přes břicho. Protáhl jednu z krvácejících řezných ran.

Chtěla se bránit, ale ruce a nohy ji neposlouchaly. Byla to pro něho hračka. Celý život věděla, že chce být svou vlastní paní. Postarat se o sebe. Být nezávislá a hrdá. Zlomil ji, její psychiku, obraz sebe samé a nakonec ve zlomku vteřiny i její vaz. Díval se na ni a v očích barvy moře se mu zračila

propastná nenávisť. Už nemohla dál. Pozvolna se jí zmocňovala temnota.

Vtom to opět zaslechla, hlas z minulosti. Už nezněl rozloženě, ale něžně. Příjemně. Lákavě a důvěryhodně. Zpíval.

V hlubokém tónu dospělého muže se skrývala nevinnost. Neúnavné opakování, jako když se malé dítě naučí jednu sloku nazpaměť. Slova znala více než dobře. Jak by taky ne. Byla to ukolébavka o duši moře, kterou jí zpívala maminka. Kterou matky v této krajině zpívaly odnepaměti.

Už spi.

Zaposlouchala se do dětské písně a odspodu se jí zmocňoval chlad, jako když ledová mořská voda proniká do dřevé lodi. Viděla, jak k ní ze tmy přichází mytická mořská bytost. Na chvíli s úžasem zaregistrovala překvapivě krásnou siluetu zvířete. Páni. Staříci měli pravdu. Po celou dobu. Moře dává, moře bere, a teď, pomyslela si, moře přišlo pro mě.

Jako poslední slyšela refrén zpívaný chlapeckým hlasem:

Já jsem moře. Moře je ve mně.

Já jsem moře. Moře je ve mně.

Já jsem moře...

PRVNÍ TÝDEN

6. ledna — 12. ledna 2020

1

Kdyby to bylo jakkoli fyzicky možné, Ilse Svannová by přísahala, že má nervový systém propojený s močovým měchýřem svého psa.

Vzbudila se nekřesťánsky brzy, prudce se v posteli posadila a s hbitostí, jakou se v jejím věku mohl pochlubit jen málokdo, spustila nohy na pestrobarevný koberec. Vychloubačnost byla ovšem Ilse Svannové cizí, takže pouze konstatovala, že sotva její fenka prosebně zakňučí, hned se i ona v naprosté tmě probere a šmátrá po papučích. Fenka potřebovala čurat.

Říká se, že lidé se postupně začnou podobat svým psům. Ilse si zlehka uhladila sněhobílé mikádo, rozsvítila lampičku a podívala se dolů na fenčiny svěšené uši a hnědočernou kudrnatou srst. Co se vzhledu týkalo, ty dvě by jen těžko mohly být rozdílnější, ale ona se vnitřními hodinami své psí kamarádky ochotně nechávala řídit.

„No jo, vždyť už jdu,“ řekla a najednou ji píchlo na hrudi. Bodnutí budoucího smutku. Jednoho dne o pejska přijde.

Poodtáhla záclonu a podívala se ven. Z nového roku 2020 uběhlo šest dní a nové desetiletí doposud nabídlo jen šed a déšť. Podle předpovědi počasí bude i pondělí pokračovat ve stejném duchu, ale těžko říct. Hodiny ukazovaly teprve za sedm minut pět a na ulici Østerbrogade byla tma jako v pytli.

Bella už čekala u dveří, až si Ilse oblékne olivově zelenou zateplenou kombinézu a natáhne kozačky Ecco. Kombinéza byla v pase a přes zadek volnější, prošíváná. V přístavu v Esbjergu by se určitě dala koupit za tři stovky, ale v malém butiky v Østerbro za ni zaplatila čtyřikrát víc. Prodačka ji nazvala „rybářskou vychytávkou“. Když s kombinézou z obchodu vycházela, cítila se jako hvězda, ale jen do chvíle, než se ukázalo, že v Østerbro tuhle „vychytávku“ nosí pomalu každá druhá.

Kombinéza však rozhodně vychytaná byla. Taky praktická. V září Bellu venčila jen v tomhle overalu a bavlněných kalhotkách. Při té vzpomínce se uchechtla. Vlastně to byl jeden z nejlepších okamžiků celého měsíce.

V tuhle ranní hodinu obvykle s Bellou na ulici potkávaly jen alkoholem zmožené osoby. Opilce a pak ty, které se v soukromí odvažovala nazvat „novým proletariátem“. Cizince. Přivandrovalce. Čmoudy.

Jistě, určitý počet zahraničních pracovníků rozhodně nutný byl. V průběhu let Dánové hodně zlenivěli. Pro Ilse to však neplatilo. Když po dvaatřiceti letech v účetním oddělení společnosti Mærsk odešla do důchodu, dál vedla účetnictví hřbitovní správy v Hellerupu, kam dvakrát týdně s radostí dojížděla na kole.

O peníze jí nešlo. Jedna levicová vláda za druhou už v lidech veškerou chuť něco si přivydělat dávno uhasily. V dnešním Dánsku člověka málem považují za blázna, pokud po odchodu do penze hne prstem. Ilse si to však užívala... Ne, jako osamělá a bezdětná potřebovala cítit, že je užitečná. Pro někoho. Když ne pro nikoho jiného, tak alespoň pro pana Møllera, je muž celý život hrdě sloužila a který je dnes na hellerupském hřbitově pochovaný. Pro muže, který pracoval až do devadesátí a jehož hrob stále zdravila uctivým pokývnutím.

Jenže Dánové už nejsou hrdí na to, že brzy ráno vstanou, pracují a vydělají si, a proto do země proudí čmoudíci, kteří vykonávají podřadné práce, do nichž se chce pustit čím dál tím méně Dánů — jako třeba roznáška novin, zametání ulic nebo úklid v pár set metrů vzdálené Královské nemocnici na ulici Blegdamsvej.

Ilse proti těmto lidem v principu nic neměla. Nelze přece někomu vyčítat, že uteče před válkou a zhoubou, jestliže by jinak viděl své děti umírat v dešti bomb a prachu sutin. Ráda věnovala pár drobných každoroční sbírce pro Afriku, Červenému kříži, Unicefu nebo jak se všechny ty organizace jmenují. Avšak, zcela upřímně, nejraději viděla, když se tyto peníze využily v místech, odkud utečenci přicházeli. V tom se shodovala s většinou Dánů, jak se nedávno dočetla v novinách *Morgenavisen*.

Před pár lety jednoho letního dne sledovala spolu s prakticky všemi dánskými televizními diváky příjezd davu uprchlíků do přístavu v Rødby, odkud se jako neřízená střela vydali pěšky po dálnici do Kodaně. Málokdy to říkala nahlas, poněvadž nechtěla být házena do jednoho pytle se sprostými rasisty, ale snědí muži s vyhaslýma očima a přehnanými gesty se jí ani trochu nepozdávali. Nelíbili se jí ani mladí Afričané, kteří by měli převzít odpovědnost za rozvoj svých zemí a ne hledat štěstí tady na severu. Utiskované ženy v rozevlátých hábitech a spoustou dětí u nohou vypadaly — no, tady Ilse uvažovala poněkud nekorektně — prostě a jednoduše nedánsky.

Pamatovala si, jak ženy její generace bojovaly za rovnocenné platové podmínky na pracovním trhu. Ve společnosti jako Mærsk, kde na pracovišti převažovali muži, rovnoprávnost ani zdaleka nebyla samozřejmostí. Postupem času se samozřejmostí pochopitelně stala a podle Ilse by se dánská společnost něčeho takového vzdávat neměla. Ani na vteřinu.

Nikdy si nezvykla, že v kodaňských ulicích potkává zahalené ženy.

Ubohým dětem by však pomohla ze srdce ráda. Byly tak roztomilé a dánsky se naučily jako mávnutím kouzelného proutku. Pokud by byly včas umístěny do správného prostředí a byly jim všípeny dánské hodnoty, pak by se jim, tedy podle ní, klidně mohlo uplatnění v Dánsku nabídnout.

Na druhou stranu rodiče... Inu, v jejich případě platilo jisté dilema, ale v první řadě bylo nutné brát ohledy na Dánsko, Dány a ta nevinná děťátka. Jestliže dospělí přistěhovalci nedokážou žít podle dánských pravidel, pak je nutné jim potomky odebrat. Dát je k adopci. Přirozeně jde hlavně o dobro dětí, ale v konečném důsledku také o soudržnost celého národa, jak minulý týden řekl ve svém novoročním projevu ten moc příjemný premiér Troels Mejdning.

Zasáhnout se musí včas. Dle slov zakladatele rejdařství Mærsk A. P. Møllera blahé paměti: „Nesmí nás zastavit nic, čemu se dá včasnou péčí předejít.“ Pod to se Ilse mohla podepsat. Ve všech ohledech.

Ilse Svannová přivolala Bellu k sobě a přešly Østerbrogade k trojúhelníkové křižovatce zvané Trianglen. Takhle časně ráno pustila fenku na liduprázdných ulicích navolno. Vždy se vrátila na první hvízdnutí, byla dobře vychovaná jako málokterý pes.

Za normálních okolností by pokračovala přes dosud nedokončené prostranství u stanice metra k psí louce ve Fælledparkenu, ale zatím panovala příliš velká tma a navíc to tam působilo nebezpečně. Všude se válely kelímky od piv, tácky, ležely tam i osamělá pánská rukavice, ztracená lítačka a pomačkané papíry ze 7-Eleven — jasné známky, že včera večer se na multifunkčním stadionu Parken konal koncert. Ilse se tedy vy-

dala po Blegdamsvej. O pár set metrů dál stála budova připomínající pyramidu, v níž sídlila centrála Červeného kříže, a za ní kousek trávy, kde Bella mohla nerušeně vykonat potřebu.

„Bello!“ přivolávala ji k sobě. Trochu podrážděně. Co se děje? Fenka pelášila dál. Zřejmě už to opravdu měla na krajičku. Ilse přidala do kroku. Bella jí zmizela z očí.

„Bello, kdepak jsi?“ volala s rostoucím znepokojením. Svižně minula studentskou kolej s vysokými úzkými okny.

„Bello, ke mně... Slyšíš?“ zkusila to znovu. Rozhlédla se. Všechna šikmá parkovací stání před Červeným křížem byla obsazená. Na ulici a chodník moc dobře neviděla.

„Bello!“ Ne, takhle ječet nemůže. Raději nasadila hlubší vyčítavý tón, aby se psí slečna zastyděla.

„Ty jsi ale zlobivá holka, Bello, teď už se panička zlobí! K noze!“ zakřičela, ovšem vlastně ani netušila, kterým směrem má volat.

„Pojď sem, dostaneš mňamku,“ zkusila to jinak a zalovila v kapse kombinézy. Hlavně aby nějakou nahmatala. Výborně, tady, až dole v kapse, mastný kousek vonící po bujonu.

Podívala se na budovu Červeného kříže. Věděla, že v nové přístavbě otočené na Blegdamsvej se nachází aula s vysokým stropem a zasedací místnosti pro dobrovolníky, ale zvenku fasáda připomínala spíš tribunu ze žlutých cihel, přerušenou v místě hlavního vchodu zářezem se zábradlím. Bylo jí známo, že všechno velkoryse zaplatila nadace A. P. Møllera, a proto bývala v principu pozitivně naladěná, když šla kolem, nicméně hezká ta stavba nebyla ani omylem.

Vtom se Bella objevila. Vyběhla z hluboce zapuštěného vchodu, nadšeně poskakovala. Cestou k Ilse za sebou nechávala rozmazané otisky tlapek, ale najednou si to rozmyslela a opět zaběhla ke vchodu.

„Bello!“

Vztekle pochodovala za psem. Bella takhle nikdy neutíkala.

Našla ji u vchodu, jak očichává tmavé skvrny na dlaždicích. Dokonce v nich předními tlapkami stála. Fenka vesele zvedla hlavu a nadšeně frkla. Čenich si zamazala lepkavou hmotou.

Ilse překvapeně vytřeštila oči a přitiskla dlaň k ústům. Na zábradlí nad vstupními dveřmi a logem Červeného kříže visel zdroj krvavých skvrn: podsaditý, dobře živený muž. Přes hrudník a pod pažemi mu vedlo nylonové lano, které ho drželo u zábradlí. Krk mu svírala pevně utažená kravata, předkloněná hlava vypadala namodrale a otekle. S roztaženými pažemi přivázanými k zábradlí vypadal, jako by ustrnul v zoufalém pokusu letět vlastní silou. Na bezvládných pohupujících se nohách měl obuté ošklivé mokašiny se sřapci, všimla si Ilse. Nikdy nepochopila, proč postarší muži nosí boty à la Hugh Hefner. Vždyť riskují, že jednoho dne — jako právě dnes — je v nich najdou mrtvé.

Poněvadž ten muž rozhodně mrtvý byl. Mrtvý a ukřižovaný jako Ježíš, který zemřel za hříchy lidstva.

I tenhle muž — tenhle Ježíš z Blegdamsvej — byl Žid, pomyslela si Ilse. Za jaké hříchy asi pykal? Za svoje? Naše?

Z rozpaků, jaké netaktní cynické myšlenky se jí honí hlavou, sklopila oči. Později si to zdůvodnila šokem. Protože šokovaná byla. A bezradná. Došlo jí, že ten, kdo stojí za tímhle... tímhle bestiálním svinstvem... může být poblíž. Právě teď ji pozorovat. Téměř cítila, jak jí zlo dýchá na krk. V kapse zašátrala po mobilním telefonu, ovšem vzápětí si uvědomila, že ho nechala doma.

Mrtvého poznala hned. Poznal by ho každý Dán, který se alespoň trochu zajímá o veřejné dění, ačkoli muž vypadal

hrozně, jak tam tak v obleku a s odhaleným zarostlým zakrváceným zohaveným břichem visel vystavený.

Stála jako zkamenělá, dokud ji fenka nešťouchla do kolene. Podívala se dolů. Zašpiněná Bella vypadala šťastně, zjevně se jí ulevilo. Tedy, od něčeho si ulevila. Bobek dokonalého tvaru posadila přímo pod mrtvého.

Ilse přikývla.

„Jsi šikulka, Bello. Jdeme domů.“

2

Maria nemohla popadnout dech.

Přesně si uvědomovala, co bude následovat. Jestliže nevy-
noří hlavu nad hladinu, její mozek a plíce brzy budou volat
po kyslíku tak naléhavě, až se jí zmocní panika. Otevře pus,
začne polykat vodu, což vyvolá záchvat kašle, a nakonec to
skončí tím, že se vody naloká o to víc. Bude jen otázkou vte-
řin, než ztratí vědomí. Minut, než se utopí.

Otevřela oči. Okamžitě jí v nich zaštípalo. Připadalo jí, že
se před ní ve vodě vznáší otcova modrobílá oteklá tvář, proto
zbrkle zamávala pažemi. Dotkla se něčeho tvrdého. Natáhla
se po tom, párkrát máchla do prázdna, pak se toho opět do-
tkla a tentokrát se toho pevně chytila.

Nahoru, Mario, nahoru.

Maria Justová se vynořila nad hladinu a lačně lapala po de-
chu. Pevně svírala plnovous instruktora plavání.

„Au, hergot!“ zařval, chytil ji za zápěstí a pomáhal jí posta-
vit se. „Stoupněte si! Hezky stůjte. Tady dosáhnete, rozumíte?“

Pokašlávající Maria přikývla a mokřýma rukama se sna-
žila dostat chlorovanou vodu z očí. Styděla se.

Instruktor si otřel nos, podíval se na ruku a dvěma prsty
si stiskl kořen nosu.

„Sakra, praštila jste mě tak, že mi z toho snad teče krev,“
vyčetl jí, což Mariu vyprovokovalo. Na webovém stránce Tho-

mas Jæger totiž inzeroval, že naučí plavat kohokoli, a Maria ho od první chvíle varovala, že ona je beznadějný případ. Nebyla „kdokoli“. Srdce jí však stále nekontrolovatelně bušilo a ona neměla sílu zahajovat nový rok pátráním po dalším plaveckém instruktorovi, jenž by se ze začátku projevoval trpělivě, pak lehce podrážděně a nakonec odevzdaně. Lezlo to do peněz a bylo to příliš ponižující, a proto vztek překousla.

„Promiňte, já vážně nechtěla. Úplně jsem zapomněla, co jste mi radil.“

„Vždyt jsem vás držel. Jestli mi nevěříte, pak nevím, co mám...“ spustil, ale zarazil se. „Dobrá, raději pro dnešek skončíme. Jestli budu ještě chvíli krváčet do vody, bude se celý bazén muset vypustit. Znáte to, hygienické předpisy,“ dodal a ukázal na strop, jako by zmiňované předpisy přicházely shůry. Jednou rukou si pořád tiskl nos, mírně zakláněl hlavu a navzdory impozantní atletické postavě tak trochu připomínal raněné zvířátko.

„Jistě, dobře. Tak se uvidíme v pondělí, teda aspoň doufám. Ještě jednou se omlouvám,“ řekla Maria a malými krůčky se bokem sunula k okraji bazénu. Po skončení lekce se Thomas Jæger za ní a jejíma běháním vytrénovanými nohama obvykle mlsně díval. Z toho je po dnešku zřejmě dokonale vyléčený, pomyslela si Maria a ohlédla se přes rameno. Instruktor se přesunul na opačný konec bazénu do péče plavčice s mateřským pohledem a lékárníčkou.

Viděno z té lepší stránky, bylo to poprvé, co nějakého muže zastrašila fyzickým násilím. Většinou stačilo mň.

Až pod sprchou začal Marii tep klesat na normální úroveň. Zatracená práce. Slavnostně si slíbila, že rok 2020 bude rokem, kdy se naučí plavat. U jednatřicetileté, moderní, vysokoškolsky

vzdělané, sportovní a celkově schopné ženy, která dokonce vyrostla u Severního moře, bylo prostě trapné, že to neumí.

V hloubi duše doufala, že si instruktor Thomas nevezme dnešní ránu příliš osobně a neodmítne ji dál učit. V takovém případě by si býval zasloužil tvrdší úder.

Potlačila zachichotání, ale vzpomněla si na psychologku, k níž docházela během studia na gymnáziu. Na všech jejich sezeních měla Birthe W. Poulsenová stejný běžový rolák a pokaždé jí věnovala tentýž nesouhlasný pohled. Tyhle Mariiny sarkastické poznámky označovala za *coping mechanism*. Soudila, že po nehodě Maria skrývá své skutečné emoce za bariérou ironie, kterou neprorazí ani ona sama, ani nikdo jiný.

Psycholožka měla bezesporu pravdu. Maria však tenkrát netušila, jaké jsou její „skutečné emoce“. A pořádně to neví ani dnes.

Dvacet vteřin se sprchovala studenou vodou, pak si kolem těla omotala osušku a šla ke skřínce v téměř liduprázdné šatně. Obstarožní plavecký areál s klenutým stropem milovala, ale prakticky stejnou měrou se bála bazénu. V roce 1930 tohle místo se vši pompou otevřeli premiér Stauning a král Kristián X. a tehdy to byl první veřejný bazén v Dánsku. Historička jako Maria si obdobná encyklopedická fakta pamatovala v podstatě automaticky. Když o vánočních svátcích hráli Trivial Pursuit, starší bratr Mads ji škádlivě nazval „studnicí zbytečných informací“. Maria jako obvykle suverénně vyhrála a souboj nakonec uzavřeli dohodným poštučováním.

„Dej Madsovi šanci!“ komandovala ji matka z pohovky.

„Takhle se to fakt nehraje!“ odpověděla Maria. Trochu našťavaně. Matka vždy nadržovala Madsovi. Madsovi, který zůstal doma na pobřeží, ve vesnici Thorup Strand. Madso-

vi, který se stal rybářem jako otec. Madsovi, který se oženil a pořídil si dvě rozkošné děti. Madsovi, který si postavil dům co by kamenem dohodil od jejich rodného hnízda a přiklusal pokaždé, když matka potřebovala. Mads nikdy neudělal nic špatně. Zato Maria...

Zadala kód u skříňky.

2-3-0-3. Dvacátého třetího března. Otcovy narozeniny.

Pokud by se na ni a její neexistující majetek nebo neexistující milostný život zaměřil hacker, měl by snadnou práci. Kód 2-3-0-3 používala skoro všude — u mobilního telefonu, na řetězu u kola, v knihovně a u zámku do půdní kóje. Dokonce si ho nastavila i na vstupních dveřích do Policejního muzea a přihlašovala se pod ním k pracovnímu počítači. Ano, v tomto ohledu se na stupnici naivity řadila mezi ty, kdo jako heslo používali „iloveu“, „1234“ nebo „password“. Moc dobře věděla, že se nemá všude používat stejné heslo, ale popravdě řečeno jí to bylo jedno.

23-03. Den, kdy se tatínek narodil, a den, kdy tatínek zemřel.

Jako první vylovila ze skříňky hodinky. No nazdar. Za deset minut půl deváté. Do muzea by v ideálním případě ráda dorazila nejpozději ve tři čtvrtě na devět, aby si stihla udělat kafe a vypadat dostatečně zaměstnaně, až přesně za pět minut devět přijde šéfová.

Tak fofrem spodní prádlo, džíny, ponožky. Maria si přenesla věci k vysoušeči napevno přichycenému ke zdi. Fungoval jako sušič rukou i fén a podle potřeby se jím dalo popojíždět nahoru nebo dolů. Najela přístrojem až nahoru, aby při pokusu o nanesení řasenky mohla pod teplým vzduchem i navzdory svým 177 centimetrům stát vzpřímeně. Riskantní strategie co se týče estetické stránky. Celkový dojem zhodnotila

na závěr v zrcadle. Naprosto podle očekávání účes připomínal vrabčí hnízdo. Záplavu nezkrotných kudrlin.

Od puberty jí lidé říkali, že je podobná tmavovlásce z filmu *Thelma a Louise*. Když byla mladší, přirovnání k osmdesátkové filmové brunetě se širokými lícními kostmi jí vadilo, ale dnes, po třicítce, se jí líbilo. Herečka Geena Davisová byla tak nějak svá, s čímž se dospělá Maria uměla docela dobře identifikovat.

Nazula si kotníkové boty, bundu zapnula halabala, seběhla ze schodů a nasedla na kolo. Na Trianglenu zabočila doprava a málem vjela do náruče policisty, který motocyklem zatarasil vjezd do Blegdamsvej.

Na chvíličku se naštvála, že asi dostane pokutu za jízdu bez světla, ale jen na ni mávl, aby odjela.

„Co se tam děje?“ zeptala se.

„Až ke Královské nemocnici je cesta uzavřená. Tudy neprojedete. Jestli potřebujete do Nørrebro, musíte to vzít kolem jezer.“

Ukázal směrem k takzvanému Malému trojúhelníku a centru města. Maria ho ignorovala, stoupla si na špičky a dívala se do Blegdamsvej. Opravdu, policejní auta a dodávky vyrovnané napříč ulicí jako mobilní bariéra. Za nimi se tyčilo pár bílých stanů, stál tam sanitní vůz s otevřenými zadními dveřmi a za zátarasem zahlédla několik osob v rouškách, rukavicích a modrých kombinézách. Hrstka profesionálních fotografů se vyzbrojila termoskami, teleobjektivy a schůdky.

Vypadalo to, jako by tam došlo k vraždě.

Ne že by Maria byla odbornicí. Tedy... vlastně byla. V Policejním muzeu strávila první dva roky a tři měsíce odpovědáním na rostoucí počet dotazů z médií. Její šéfová nebyla z tohoto vývoje nadšená, ale Mariina kamarádka novinářka jim vysvětlila, že přinejmenším část novinářů zbožňuje, když

se k seznamu odborníků připojí mladá, dobře se vyjadřující žena. Žen, které se do médií odvažovaly mluvit stejně sebestě a bez obalu jako mužští experti, byl trvalý nedostatek.

„Nemohla bych to prostě stříhnout skrz Fælledparken? Podívejte, za dvě a půl minuty musím být na náměstí Svatého Jana...“ zkusila to Maria.

Zdůraznila svůj západojutský přízvuk. Čistě statisticky existovala velká šance, že blondatý policista na motocyklu pochází z Jutska a nechá se okouzlit.

„Heleďte, slečinko, čemu jste nerozuměla? Tamhle máme mrtvýho chlapa, jasný? Objedte to,“ odpověděl pěkně po kodaňsku.

Na znamení omluvy zvedla Maria obě ruce, ústy naznačila slůvko „sorry“ a otočila kolo. Svižně šlapala do pedálů podél jezer, zahrnula doprava na Tagensvej a přemýšlela, jestli z tašky nevytáhnout mobilní telefon a neotevřít si webovou stránku deníku *Ekstra Bladet*. Bulvární noviny už určitě vědí, co se v Blegdamsvej stalo.

Měla však hodně naspěch. Blížila se devátá a dnes už naštvála dva muže. A jestli se ve své šéfové Bodil Toftové neplete, slízne si to potřetí, až za chvíli letos poprvé dorazí do práce.

Závratnou rychlostí vletěla do křižovatky Tagensvej a Blegdamsvej a příliš pozdě si všimla červené na semaforu a auta odbočujícího vpravo.

3

Mikael Dirk dupl na brzdu tak prudce, až se mu pás zařízl do prsou. Jako blesk z čistého nebe se před ním zjevila cyklistka a předjela ho zprava.

„Zatraceně,“ zanádal a sevřel volant. Přehlédl ji a to mu nebylo podobné. Pouze letmé zaregistrování kudrlin, které za ní vlály, mu zabránilo ji přejet. V denním hlášení by to nazvali „nehoda při odbočování vpravo“. Byla by to její vina, ale copak někdo někdy litoval řidiče, který srazil cyklistu?

Na protější straně ulice se žena zastavila a ohlédla se. Dívala se mu přímo do očí, tváře jí hořely, hlavu lehce nakloněnou a vlasy přehozené na jednu stranu. Nepůsobilo to provokativně, tvářila se spíš jako ztělesněná omluva. A vypadala úžasně, někdo kvůli ní určitě každý den s radostí vstává.

Ne, nebyl žádný důvod teď na ni začít rvát, v myšlenkách se koneckonců toulal jinde než příšernou ranní dopravní špičkou v Kodani.

Ranní hlášení bylo naprosto jasné:

„Pravděpodobně vražda v Blegdamsvej 27. Pachatel na svobodě. Myslete na vlastní bezpečnost.“

Povzdechl si. Rok 2020 sotva začal a už tu máme mord na ulici.

V noci spal mizerně a probudil se ve špatné náladě. Zdálo se mu o světlovlasém klučíkovi, vzpomínka zahalená steskem a černým svědomím. Zamýšlel dokonce zůstat v posteli,

ale pak zavolal šéf z vražd, a když volá Carlsen, tak se člověk dostaví. Což bylo v podstatě víc než fér, protože pokud se nic nedělo, neměli pevný začátek pracovní doby. Na oddělení násilné trestné činnosti si každý mohl chodit do práce a z práce podle sebe, pokud plnil zadané úkoly a přišel hned, jakmile to případ vyžadoval.

Žena opět nasedla na kolo a šlapala směrem k náměstí Svatého Jana. Díval se za ní, dokud za ním nezačal netrpělivě troubit další vůz. Rozmrzele odbočil do Blegdamsvej a zadíval se doleva, kde se tyčila Královská nemocnice. V duchu se vrátil přesně o šest let zpět, tehdy se mu tam v druhém patře narodil syn. Počasí bylo stejné jako dnes: chladné, lezavé, neutěšené a pošmourné. Byl to jeden z jeho posledních opravdu šťastných dní.

Po porodu Karin spala dlouhé hodiny a on chodil po chodbách s novorozenečným synem v náručí. Hector. Vzpomínal, jak na něho chlapeček zíral bez mrknutí oka, jako by se ujišťoval, že Mikael je na tohle všechno připravený. Muž na svém místě. Otec.

Tehdy se domníval, že připravený je. Hector byl přece jeho dítě! Byl Hectorovým otcem a Karininým manželem. Tenkrát.

Mikael se blížil ke skupince kolegů a spolupracovníků před budovou Červeného kříže. Zdálo se, že slyšel, jak si povídají. Poznával většinu tváří, ale jménem si pamatoval jen pár z nich. Ty nejdůležitější. Nikdy neztrácel čas tím, že by si pokoušel zapamatovat jména, data narození nebo rodinný stav. Ani za mák ho to nezajímalo.

Uprostřed hloučku stál jeho nový parták, Frederik Dahlin.

Krátce před koncem rokem si Niels Carlsen zavolal Mikaele a oznámil mu, že od začátku roku k sobě dostane

Frederika, protože jsou „jako nebe a dudy, a tím pádem budou tvořit perfektní dvojici“. Čert ví jak to myslel. Mikael si nemohl pomoci, ale vnímal to jako kritiku.

Skvěle vycházel s bývalým parťákem, vyšetřovatelem ze staré školy, který nemlel nesmysly, přežil bezpočet šéfů, ekonomické škrtky i měnící se utkvělé představy vedení o „novodobých vyšetřovacích metodách“. Pak mu ovšem zemřela manželka a k Mikaelovu překvapení s díky přijal pravděpodobně nejnudnější místo v provinčním policejním okrsku, aby žil poblíž vnučat.

Mikael pozoroval svého nového kolegu. Carlsen mu řekl, že ten nový je „výjimečně zdatný v práci s daty“, čímž v podstatě řekl, že on tomu moc nerozumí. Mikael si představoval, že ho spárovali s bledým mladíkem s mastnými vlasy a tělem zdeformovaným hraním na počítači a také odporným zápachem z úst. Místo toho před ním stál šarmantní muž s tmavě hnědými kudrnami, usměvavýma očima a krásně bílými zuby.

Podle údajů z intranetu byl Frederik o tři roky mladší než Mikael, ale na druhou stranu byl o něco menší. Zaplatpánbůh. S trochou štěstí bude tenhle Frederik jen kometou, přelétavým ptáčkem, který se během šplhání po kariérním žebříčku zastavil na krátký, pomíjivý okamžik v oddělení vražd.

Povzdechl si a třemi dlouhými kroky došel až k Frederikovi.

„Nazdar,“ natáhl ruku k pozdravu. Frederik ji váhavě stiskl a zastrčil si mobil do kapsy modré zimní bundy.

„My se známe?“ zeptal se.

Mikael ruku stáhl. Vida, pán je pěkně arogantní. Teď už jen scházelo, aby byl i neschopný.

„Neznáme, ale šéf si myslí, že bychom měli. Pustíme se do práce?“ navrhl Mikael a stočil pohled k budově Červeného kříže.